

Ο ΘΥΡΑΛΟΣ ΤΩΝ „ΒΑΜΠΙΡ”

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ ΤΗΣ ΣΛΑΥΟΝΙΑΣ

Οι νεκροί που πίνουν το αίμα των ζωντανών... Τι αναφέρει ο Γερμανός χρονικογράφος Μέρπαχ. Τα τρομακτικά φαινόμενα της Βλαχίας κατά το 1732. Η εκθρασί των αξιωματικών του αντιβασιλέως Δεσπότη Καρέλου Αλεξάνδρου. Οι ξλωστοι νεκροί της Μαντρέιγκα, κλπ.

ήλιος του Μαΐου πλημμύριζε με το ξανθο φως τον τήν ποταμολόγη αβύσσον των ανατολών του Βελιγραδίου, όπου ο δούξ Κάρολος Αλεξάνδρος, στρατάρχης της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας κι αντιβασιλεύς των σερβικών κτήσεις της Α. Α. Μ. του Καρόλου VI (είπαστε στο 1732), καθότανε μπροστά στις κίτρινοσμένες σελίδες ενός παλιού βιβλίου του Γερμανού χρονικογράφου Μόριτσαχ. Ο δούξ είχε μια ξεφρασί ξεπλήξεως και τρόμοι στο πρόσωπό του και μιά στιγμή κινήθηκε με μισόσβηστη φωνή:

—Μά πώς είνε δυνατόν! Υπάρχουν λοιπόν νεκροί που δγαίνον από τον τάφο τους! Υπάρχουν νεκροί που πίνουν το αίμα των ζωντανών;... Αυτό είνε άπίστευτο!

Κι άνησχος, σαν να μη του έβγαναν ή συνεχές ένοχλήσεις που είχε από τους Τούρκους κι ή ανταρσίες των στρατιωτών του βασιλιά του Τράνζ, που είχαν αναλάβει τη φροντίση των ρωμαϊκών κτήσεων και που ήταν χειρότεροι κι απ' τους έχθρους του, γύρισε τη σελίδα και συνέχισε το διάβασμα του χρονικογράφου που περιέγραφε διάφορες περιπτώσεις νεκρών, οι οποίοι έβγαναν τη νύχτα από το μνήμα τους και ρουφούσαν το αίμα των ζωντανών...

«Είνε γνωστό — έγραφε ο Μορπαχ — ότι υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι, άν και πέθαναν και θάφθηκαν από καιρό ζούσαν ακόμη κι' ότι έβγαναν τη νύχτα σαν φαντάσματα κι' έπιναν το αίμα διαφόρων ανθρώπων που κοιμόντουσαν άμερμνοι... Γι' αυτό το λόγο, σε πολλά μέρη της Γερμανίας, φράζουν το στόμα των νεκρών με μιά πέτρα ή δένουν σφιχτά το λαιμό τους και το σαγώνι τους με ένα μεγάλο μαντήλι...»

—Είνε λοιπόν αλήθεια; αναρωτήθηκε ο αντιβασιλεύς. Δεν είνε φανταστικές ή ιστορίες που μου λένε, ότι κινζλοφορούν από καιρό τώρα εδώ σ' αυτή τη χώρα, σπαρίζοντας τον τρόπο και τον πανικό στους ήτχρους μου;...

Ο δούξ Κάρολος - Αλεξάνδρος έβλεπτε το βιβλίο του χρονικογράφου κι' έπειτα άρχισε να διαβάζει τις καινούργιες αναφορές των αξιωματικών του γι' αυτά τά παράξενα γεγονότα.

«Ένας στρατιώτης μου — έγραφε ο λοχαγός κόμης του Καμπρέρα — έφιλοξενείτο μιά νύχτα από έναν χωρικό, όταν άξαφνα, την ώρα που καθόντουσαν στο τραπέζι, είδαν να παρουσιάζεται στο κατώφλι του σπιτιού και να προχωρή προς το μέρος τους ένας μισόγυμνος άνθρωπος, με κέρινο πρόσωπο και με μιά παράξενη και θηριώδη έκφρασι στα μάτια!... Όλοι οι συνταγματάρχες τότε, στη θα έκεινο του φαντάσματος, σκόρπισαν εδώ κι' εκεί, τρομοκρατημένοι. Μά την άλλη ήμερα το πρωί, ο οικοδεσπότης βρέθηκε νεκρός στην κάμαρα του. Άν κρίνει κανείς από την κίτρινη όψη του θα έλεγε ότι πέθανε, έπειδή έχασε με ένα μυστηριώδη τρόπο όλο το αίμα από τις φλέβες του. Οι άλλοι χωρικοί λοιπόν παραδέχτηκαν ότι το τρομακτικό άτομο που είχε παρουσιάσει την περασμένη νύχτα στο κατώφλι του σπιτιού, ήταν ο πατέρας του φοιχώου χωρικού, που είχε πεθάνει εδώ κι' έννεά χρόνια και που ξαναγύρισε άβαστα στο σπείτι του για να ρουφήει σε μιά νύχτα το αίμα του δυστυχισμένου γιου του!»

«Εδώ, σ' αυτό το χωριό — τον πληροφορούσε πάλι ο λοχαγός Μπαρραϊράρ — 17 πρόσωπα πέθαναν μέσα σε λίγες ήμερες από έναν παράξενο κι' άνεξήγητο θάνατο. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι ήταν κίτρινοι σαν το κερι και θάλγανε κανείς ότι δεν είχαν σταγόνα αίματος μέσα στις φλέβες τους... Πέθαιναν όπως έκεινοι που τους ρουφούν το αίμα οι θρυκολάκες!»

«Όταν στρατοπεδεύσαμε στη Βλαχία — έγραφε ένας άλλος αξιωματικός, ο λοχαγός Γκραντάσοο — δυο στρατιώτες της φρουράς μου άρρώστησαν ξαφνικά από ένα παράξενο λάγγωμα. Έχασαν την όρεξι τους και μέσα σε όχτώ μέρες ξεψύχησαν εξαντλημένοι από τη μυστηριώδη άρρώστεια τους. Πριν πεθάνουν όμως, έξομολογήθηκαν τρομοκρατημένοι, ότι ένα άσπρο φάντασμα θάουνης άκόλουθο πάντα σαν τη σκιά τους... Έπειδή λοιπόν κι' άλλοι στρατιώτες μπορούσαν να χαθούν από αυτό το λάγγωμα, ένας από τους υπαξιωματικούς μου κατέρρεε να μάθω από τους χωρικούς ότι ατία του ήταν οι θρυκολάκες που πίνουν τη νύχτα το αίμα των ζωντανών, και μεταχειρίστηκε τον άκόλουθο έξορκισμό που συνηθίζουν στη Βλαχία: Διάλεξε ένα παιδάκι, άδωδο άκόμη από κάθε άμαρτία, το έβαλε άπάνω σ' ένα μαύρο άλογο και το

έφερε γύρω στο νεκροταφείο. Το περίεργο τώρα είνε ότι τ' άλογο άρνήθηκε έπίμονα να περάση άπάνω από δυο τάφους που θεωρ ήσαν άμείως ως ύπνοποι. Οι χωρικοί τότε, βοηθούμενοι από τους στρατιώτες, τους άνοιξαν και βρήκαν μέσα δυο άλυταους νεκρούς. Αυτό είνε μιά αποδείξι ότι έκεινοι οι δυο νεκροί είχαν θρυκολακιάσει και ρουφούσαν τη νύχτα το αίμα των στρατιωτών...»

Ο ήλιος έδνε πίσω από τις στέγες των οπιτών του Βελιγραδίου, όταν ο δούξ Κάρολος - Αλεξάνδρος πήρε πια την απόφασι να δώση ένα τέλος σ' αυτές τις ιστορίες. Μιά ειδική έπιτροπή, άποτελούμενη από τον λοχαγό Γκονιάιτς, τον ύπολοχαγό Πλαττάουερ και τον δόκτορα Κλίστενγκερ, θά πήγανε στο νεκροταφείο της Μαντρέιγκα και μπροστά στο λοχαγό Μπαρραϊράρ, το φριέζαγο του χωριού, θά άνοιγε μερικούς τάφους με το σκοπό να εξετάση κατά πόσον ήταν αλήθεια τά τρομακτικά φαινόμενα που περιέγραφε και σε μιά άλλη αναφορά του ο ίδιος πάλι ο λοχαγός Μπαρραϊράρ.

Το πρωί λοιπόν της 7ης Ιουλίου του 1732, ή έπιτροπή του αντιβασιλέως, συνοδευόμενη από τον αγκυροκόμο της εκκλησίας, μερικούς χωρικούς κι' από το λοχαγό που άναίεφε κ. πήγε στο νεκροταφείο της Μαντρέιγκα.

Το νεκροταφείο ήταν τριγυρισμένο από έναν ψηλό πέτρινο τοίχο κι' όλοι οι τάφοι του διετρηόντο σε καλή κι τάστασι. Ο καθένας τους ήταν στολισμένος με λουλούδια κι' είχε στη άνάω μέρος ένα ξύλινο μιάρο στανόφ. Ο λοχαγός Μπαρραϊράρ έδειξε τότε τά μνήματα των θρυκολάκων που έβγαζε ν' άνοιχτούν. Άνοιχτηκαν λοιπόν είκοσι τάφοι κι' ή ιστορική έκθεση της έπιτροπής που ήτάριζε άκόμη στα άρχαία του Βελιγραδίου, μεταξύ άλλων άναφέρει και τα εξής:

«Μια γυναίκα, που είχε πεθάνει εδώ και τρεις ήμνες, και για τη όποια έλεγαν ότι είχε θασανισθή σ' όλη της τη ζωή από τους θρυκολάκες, είχε μείνει άλυωτη. Καινούργιο μάλιστα δερμα και καινούργια νύχια είχαν σχηματισθή κάτω από τα καλή. Το μισο της όπίσης ήταν ζωηρό κι' άνεβλωσε με την πρώτη υωπερία που της γάρωσε ο δόκτωρ Κλίστενγκερ στο στήθος. Εκτός όμως από τον παράξενο αυτό τάφο, όλοι οι άλλοι δεν παρουσίασαν τίποτα το έξαιρετικό. Σ' όλους οι νεκροί είχαν λυώσει, πράγμα που ήταν μιά αποδείξι ότι δεν είχε θρυκολακιάσει κανείς.

Η ίδια έπιτροπή εξηκολούθησε τις έρευνές της και πήγε και στα διάφορα άλλα μέρη, όπου είχαν παρουσιάσει θρυκολάκες, κατά τις έπισήμες αναφορές των αξιωματικών, για να εξαζοβωθή τά γεγονότα. Πουδένά ώστόσο δεν κατώρθωσε ν' αναζώση τά ίχνη των «θαιπύρ»... Το μόνο που εύρισκε εδώ κι' εκεί στα διάφορα νεκροταφεία, ήταν κανέναν άλυωτο νεκρό από τον όποιο δεν μισρούσε δέβαινα να εξαζοβωθή τίποτα.

Τέλος, στο νεκροταφείο του Όριμπνίτς, βρέθηκε μπροστά σ' ένα εκπληκτικό φαινόμενο. Σ' ένα τάφο όριξε έναν άνθρωπο θαιμένο ζωντανό! Ο δόκτωρ Κλίστενγκερ παραξενεύτηκε από την ιστορία αυτού του ανθρώπου, ο όποιος άν και θραζότανε στον τάφο δέκα ολόκληρες μέρες εξαζολιούθουσε να ζή. Ο θρυκολάκας λοιπόν δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά ένας νεκροζώντανος, που παρουσιάζε όλες τις ένδείξεις της κατάληψης ή, όπως έλεγαν εκείνη την εποχή, της «εκστάσεως του θανάτου».

Αυτή ή αναζώσις διεφώτισε πια το μυστήριο των «θαιπύρ» των Σλαυονίας και καθήσυχασε τον δόκτα Κορόλο - Αλεξάνδρο, τον στρατάρχη της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Ο δόκτωρ Κλίστενγκερ στην ιστορική έκθεσι του άνέφερε ότι κι' ο Τερτσουλιάνοβς έκανε λόγο για τέτοια παράξενα φαινόμενα θρυκολάκων, τά όποια δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά φαινόμενα καταληψίας... Σε τέτοιες περιπτώσεις οι άνθρωποι που θεωρούνται ως νεκροί από τους δικούς τους και θάβονται, δεν γίνουν φυσικά τίς δροσερότητα του σώματός τους. Πώς όμως εξηγείται το παράξενο λάγγωμα που πιάνει τά θύματα των θρυκολάκων που χάνουν από μιά άνεξήγητη ατία το αίμα τους και τέλος πεθάνουν μέσα σε λίγες μέρες; Ο δόκτωρ Κλίστενγκερ διετύπωσε καθαρά τη γνώμη ότι πρόκειται περι άδυντοπόλης και περι άπλης άναμίας, από την όποια πάσουν όσοι νοιάζουν ότι θασανίζονται από τους θρυκολάκες, οι όποιοι τους έπισκέπτονται τη νύχτα και τους ρουφούν το αίμα την ώρα που κοιμούνται...

Αυτή λοιπόν ή θεωρία απέδειχθη τώρα αληθινή από τη νεότερη έπιστήμη, ή όποια δεν παραδέχεται την ύπαρξι θρυκολάκων, αλλά πονάχη τις τόσο συνηθισμένες περιπτώσεις άναμίας και νεκροφανείας...

Είδαν να παρουσιάζεται ένας μισόγυμνος άνθρωπος!